

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

**PROGRAMUL LITURGIC in perioada
30 SEPTEMBRIE - 15 OCTOMBRIE**

Miercuri 30 Septembrie:

Slujba Privegherii (Vecernie, Litie și Utrenie) 6.00 PM

Joi 1 Octombrie: **Acoperământul Maicii Domnului**

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Vineri 2 Octombrie:

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sambata 3 Octombrie:

Sfânta Liturghie și Parastas 9.00 AM

Duminică 4 Octombrie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 7 Octombrie:

Acatistul Sfantului Gheorghe 6.00 PM

Vineri 9 Octombrie:

Acatistul Sfantului Nicolae 6.00 PM

Sambata 10 Octombrie:

Sfânta Liturghie și Parastas 9.00 AM

Duminică 11 Octombrie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 14 Octombrie: **Sfânta Cuv. Parascheva**

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718) 784-4453
cell: (917) 592-2571

*Toate stradaniile omenesti sunt
zadarnice fara ajutorul lui
Dumnezeu*

Sfanta Evanghelie din Duminica a 18-a dupa Rusalii ne

vorbeste despre cat de zadarnice sunt toate stradaniile omenesti fara ajutorul lui Dumnezeu. Pe cand apostolii lui Hristos pescuiau ca oameni, nu au prins nimic; dar cand le-a poruncit Hristos sa-si arunce inca o data navoadele in mare, au pescuit atata multime de peste incat li se rupeau plasele. Iata: In vremea aceea Iisus sedea langa lacul Ghenizaret; a vazut doua corabii oprite langa tarm, iar pescarii, coborand din ele, spalau mrejele. Si urcandu-se intr-una din corabii care era a lui Simon, l-a rugat s-o departeze putin de la uscat. Si, sezand in corabie, invata, din ea, multimile.

Ca si in alte imprejurari, o mare multime de oameni se adunase sa auda cuvantul lui Dumnezeu de pe buzele lui Hristos. Iar pentru ca toata lumea sa-L vada si sa-L auda, nici nu se putea gasi loc mai potrivit decat o barca pescareasca. Pe tarm erau doua; pescarii se

indeletniceau cu spalatul navoadelor. Erau barci obisnuite de pescuit, la fel cu cele care se folosesc si astazi pe lacul Ghenizaret. Barca in care S-a urcat Hristos era a lui Simon, cel care avea sa fie Apostolul Petru. Domnul l-a rugat sa departeze putin barca de mal si, dupa ce Simon a departat barca, a inceput sa invete multimile. Iar cand a incetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mana la adanc si lasati in jos mrejele voastre, ca sa pescuiti.

Urcandu-Se in corabie, Domnul a urmarit mai multe scopuri. Intai, din barca era mai usor sa hraneasca sufletele celor de pe tarm cu dulcea sa invatatura. Apoi, stiind ca pescarii erau mahniti si ingrijorati pentru ca nu prinsesera nimic in noaptea aceea, a vrut sa-i bucure cu o pescuire bogata, implinindu-le astfel trebuintele lor - pentru ca Dumnezeu poarta grija si de trupurile si de sufletele noastre. El este Cel care da hrana la tot trupul (Psalm 135, 25). Dar a vrut sa dea si sufletelor hrana lor, anume credinta in El, in puterea si milostivirea Lui. In sfarsit, lucrul cel mai de seama: A vrut Domnul sa arate deslusit ucenicilor Sai - si prin ei noua tuturor - ca prin El, cu El, toate sunt cu putinta celui ce crede, pe cand fara El toata lucrarea si stradania omeniasca ramane desarta ca mrejele pescarilor care toata noaptea trudisera si nu prinsesera nimic. Implinind unul din scopuri - invatarea poporului, Domnul a trecut acum la urmatorul. De aceea, i-a spus lui Simon sa mane la adanc si sa mai arunce o data plasele.

Si, raspunzand, Simon a zis: Invatatorule, toata noaptea ne-am trudit si nimic nu am prins, dar, dupa cuvantul Tau, voi arunca mrejele. Si facand ei aceasta, au prins multime mare de peste, ca li se rupeau mrejele. Si au facut semn celor care erau in cealalta corabie, sa vina sa le ajute. Si au venit si au umplut amandoua corabiile, incat erau gata sa se afunde.

Simon nu stia inca cine este Iisus, inca departe fiind de credinta in Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu, de aceea I-a spus: Invatatorule, dandu-I cinstirea pe care i-o dadeau si altii. Intai s-a plans ca trudisera in zadar intreaga noapte dar, din cinstire pentru invatator, a fost gata sa asculte si sa mai arunce o data mrejele. Dumnezeu rasplateste mai mult ascultarea decat truda. Petru a aratat ascultare, implinind indata cuvantul lui Hristos, cu toate ca trebuie sa fi fost nedormit si ostenit si necajit dupa o noapte de munca zadarnica. Ascultarea i-a fost rasplatita din plin prin mila lui Hristos (si prin ascultarea pestilor!). Cel care a facut pestii, le-a si poruncit sa se adune acum in plasele pescaresti, asa cum a poruncit altadata si vanturilor sa inceteze, si marii involburate sa se linisteasca.

Nu prin grai si prin vorbe, ci prin puterea lui Dumnezeu s-au strans pestii la locul hotarat lor. Adunand laolalta atata peste, Domnul a rasplatit si noaptea de truda a pescarilor, risipindu-le ingrijorarea si

implinind trebuintele lor. Astfel si-a implinit si cel de al doilea scop din ziua aceea.

Vazand atata peste cat nu mai vazusera in viata lor, Simon si unul din cei ce erau cu el au facut semn tovarasilor sa se apropie cu cealalta barca. Si s-a umplut nu numai barca lui Simon, ci si a Iacov si Ioan, incat era cat pe ce sa se rastoarne; si poate s-ar fi rasturnat, daca nu era cu ei Domnul. Iar Simon Petru, vazand aceasta, a cazut la genunchii lui Iisus, zicand: Iesi de la mine, Doamne, ca sunt om pacatos. Caci spaima il cuprinsese pe el si pe toti cei ce erau cu el, pentru pescuitul pestilor pe care il prinsesera. Tot asa si pe Iacov si pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau impreuna cu Simon.

Simon a ingenuncheat inaintea lui Hristos. Nici nu i-a trecut prin minte sa puna la indoiala faptul ca pescuirea minunata i se datora lui Hristos, si nu stradaniilor lor innoite. Zguduit pana in adancul sufletului, Simon nu-L mai numeste pe Iisus „Invatatorul”, ci: Doamne. Oricine poate fi invatator, Domn insa numai unul. Auzind invatatura pe care Hristos o dadea multumitorilor de pe tarm, Simon L-a numit: „Invatatorul”. Dar acum, in fata acestei desfasurari de putere, il numeste „Domn”.

Vedeti cum faptele sunt mai graitoare decat vorbele! Daca vorbim bine, oamenii ne vor numi „invatatori”; dar numai daca ne sprijinim vorbele prin fapte se va spune ca suntem „oameni ai lui Dumnezeu”. Se poate ca, ascultandu-L pe Hristos, Simon s-a minunat in inima Lui cat de frumos, cu cata intelepciune vorbeste. Cunoscand aceasta, Cunosculatorul de inimi l-a purtat pe Simon intru adancimi, ca sa-i arate ca El si lucreaza ceea ce invata.

Auzi ce-I spune Domnului Simon? In loc sa-i multumeasca pentru un asemenea dar, in loc sa-si arate uimirea in fata unei astfel de minuni, el zice: Iesi de la mine! Dar gadarenii nu L-au rugat si ei pe Hristos sa plece de la dansii dupa ce a vindecat pe indracit? Da, insa din alta pricina decat Petru. Gadarenii L-au gonit pentru ca erau lacomi, pentru ca le parea rau de porcii pe care demonii ii inecaseră cand fusesera scosi de Hristos din om.

Petru insa spune mai departe: ca sunt om pacatos. Pentru ca se simtea nevrednic, de aceea L-a rugat pe Domnul sa plece de la el. Simtul pacatoseniei in fata lui Dumnezeu e o nestemata pentru suflet. Domnul o pretuieste mai mult decat toate imnele de forma intru lauda minunilor Sale; oricate astfel de imne inalta omul, fara simtamantul ca e pacatos, cu nimic nu se foloseste. Simtamantul pacatului duce la pocainta, pocainta duce la Hristos si Hristos duce la nasterea din nou. Simtamantul pacatului e inceputul drumului de mantuire. Cand rataceste cineva indelung pe cai gresite, lucrul de capetenie pentru el este sa afle drumul cel bun. Odata ce o apuca pe acest drum, nu-i mai ramane decat sa nu se abata din cale nici la dreapta, nici la stanga. La

ce i-a folosit fariseului rugaciunea, cand se lauda pe sine inaintea Domnului? Mai indreptat decat el a fost vamesul, care isi batea pieptul plangand: Dumnezeuule, milostiv fii mie pacatosului (Luca 18,13).

Iata inceputul invataturii de credinta in Hristos a lui Petru! Are sa vina o vreme cand el va spune cu totul alte cuvinte. Are sa vina o vreme cand multi din ucenici vor pleca de la Domnul, iar Petru va spune atunci: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vietii vesnice (Ioan 6, 68). Acum, la inceput, cutremurat de puterea Domnului, spune: Iesi de la mine!

Petru nu a fost singurul cuprins de frica. Iacov si Ioan, fiii lui Zevedeu, si toti cei dimpreuna cu dansii, erau in aceeasi stare. Toti, asadar, au inceput cu frica si au sfarsit cu iubirea. Cum este scris: Frica de Domnul este inceputul intelepciunii (Pilde 1, 7). Fricii lui Petru, care ingenunchease strigand, blandul Cunosculator de inimi ii raspunde: Nu te teme; de acum inainte vei fi pescar de oameni.

Lumea aceasta e o mare de patimi, Biserica Mea e o corabie si Evanghelia mea este navodul cu care vei prinde pe oameni. Fara Mine nu vei putea face nimic, asa cum noaptea trecuta nu ai prins nimic; dar, cu Mine, vei pescui mereu cat sa fie corabia plina. Doar sa asculti mereu asa cum ai ascultat astazi, si nici un adanc nu te va inspaimanta, nici n-ai sa pleci vreodata de la pescuit cu mainile goale. Si tragand corabiile la tarm, au lasat totul si au mers dupa El. Au lasat barcile; faca cine ce-o vrea cu ele. Petru si-a lasat nu numai barca ci si casa, si soata; Iacov si Ioan l-au lasat pe tatal lor. Au pornit dupa Domnul. De ce sa-si faca griji? Nu se ingrijorasera destul toata noaptea neprinzand nimic? Cel atotputernic poate sa-i hraneasca si pe ei si pe ai lor. Cel care imbraca iarba campului mai stralucit decat se invesmanta regele Solomon poate sa-i invesmante si pe ei si pe ai lor. Hrana si imbracamintea sunt lucruri mici, pe langa Imparatia lui Dumnezeu la care ii cheama Hristos. Cine da lucrul mare, nu il poate da si pe cel mic? Tot Apostolul Petru scrie mai tarziu: Lasati-i Lui toata grija voastra, caci El are grija de voi (I Petru 5, 7). Dar in sfarsit, daca pestii cei muti si surzi din apa asculta de Domnul, cum sa nu asculte oamenii acestia, fapturi cuvintatoarele fiind?

Toata intamplarea are si un inteles ascuns. Corabia inchipuie trupul; plasele rupte inchipuie duhul cel vechi din om; adancul marii inchipuie adancul sufletului omenesc. Cand Domnul Se salasluiește intr-un om ascultator, omul acela se departeaza de tarmul lumii trupesti si trece de suprafata simturilor, in adancimile duhului. In aceste adancimi Domnul ii dezvaluie bogatia cea nemasurata a darurilor Sale, dupa care a alergat in zadar, trudind, intreaga-i viata. Darurile acestea sunt atat de mari incat omul cel vechi nu le poate duce; se destrama. De aceea a si spus Domnul ca vinul nou nu se pune in burdufuri vechi.

In fata nevisatei bogatii a darurilor lui Dumnezeu, omul este cuprins de frica si se cutremura: si de atotputernicia lui Dumnezeu, si de pacatosenia sa. Cand omului i se dezvaluie stralucirea si milostivirea lui Dumnezeu, i se dezvaluie in aceeasi clipa si pacatosenia, nevrednicia si indelunga lui indepartare de Dumnezeu. Dumnezeu nu-l va parasii pe cel pe care l-a dus intru adanc, nici nu va lua de bun strigatul lui de om bolnav: Iesi de la mine! Ci il va imbarbata si il va mangaia pe om, spunand: Nu te teme! Cand Dumnezeu inzestrea pe cineva cu bogatiile Lui negraite, nu vrea ca bogatiile acestea sa se impotmoleasca, precum talantul ingropat de sluga netrebnic, ci sa fie impartite cu altii. Petru a chemat cealalta corabie ca sa fie loc pentru multimea de pesti; a impartit totul cu prietenii sai, cu Iacov si cu Ioan si cu cei dimpreuna cu dansii.

Iacov si Ioan, si cei dimpreuna cu dansii, au trudit la mreje, la incarcatul pestilor in barca, la vasele. Sa cunoasca orice om care primeste un dar de la alt om, ca darul nu vine de la om ci de la Dumnezeu; el trebuie neintarziat, fara zabava, sa inceapa sa lucreze la pastrarea, inmultirea si impartirea darului primit.

Intelesul tragerii corabiilor la tarm si parasirea lor si a toate pentru a-L urma pe Hristos, este ca omul daruit de Dumnezeu, cand se avanta la adanc, lasa toate: nu numai trupul cu patimile si cu legaturile sale pacatoase care l-au tinut pana atunci, ci si duhul vechi, cu legaturile lui cu tot, si merge dupa Cel care imbraca in vesmantul nou al mantuirii pe cel chemat, ducandu-l mereu, la chemarea Lui, intru adancuri.

Faptul ca Domnul l-a numit pe Petru pescar de oameni inseamna ca apostolii, episcopii, preotimea si toti crestinii primitori de darul lui Dumnezeu trebuie sa lucreze, din dragoste si din datorie, intru prinderea - adica mantuirea - a cat mai multi oameni. Fiecare dupa darul sau: cine a primit mult trebuie sa aduca mai mult, iar de la cine a primit mai putin, mai putin se asteapta, asa cum a aratat Domnul in pilda talantilor. Slujitorul care a primit cinci talanti a adus zece, iar cel care a primit doi a adus patru. Nimeni insa sa nu se faleasca cu darul lui Dumnezeu ca si cand ar fi al lui, ferindu-si-l de oameni sau ingropandu-si-l in mormantul trupului, pentru ca un astfel de om isi aduce singur asupra sa judecata in focul Gheenei, acolo unde este plansul si scrasnirea dintilor. Aceasta pericopa este plina de invataminte pentru noi toti si pentru generatia noastra, cum pline erau mrejele de odinioara de peste binecuvantat. O, de-ar primi oamenii zilelor noastre macar invatatura despre ascultare! Cu ascultarea de Dumnezeu vin toate celelalte; tot binele pe care si-l poate dori inima omeneasca se prinde in plasa de aur a evangheliceii ascultari.

Avem in fata doua pilde de ascultare: a pestilor si a apostolilor, si nu stii care-i mai miscatoare. Pestii asculta porunca Domnului, isi

pun viata la picioarele Lui. Dumnezeu i-a facut spre hrana trupeasca a oamenilor, dar vedeti cum pot ei implini si o trebuinta a duhului! Acesti pesti sunt o pilda minunata de ascultare pentru toti cei razvratiti si neascultatori fata de Ziditorul. Si ei au stralucit mai mult decat daca ar fi ramas sa inoate mai departe in apele Ghenizaretului. Ei si-au rascumparat cu cinste viata lor slujind Proniei, adevarata pilda si mustrare pentru oamenii cei neascultatori. Iar negraita milostivire a lui Dumnezeu se vede din aceea ca El foloseste toate fapturne ca sa-l aduca pe om pe calea de la care s-a ratacit, sa-l inalte, sa-l trezeasca si sa-l aduca din nou la vrednicia dintai.

Pilda de ascultare a apostolilor e si ea miscatoare. Oamenii simpli de obicei sunt mai strans legati de casa si de rudele lor decat oamenii mai de vaza care au mai multe legaturi cu lumea si, pier-zand una, raman cu altele. Dar acesti pescari au lasat totul, au sfarmat putinele dar puternicele lor legaturi cu lumea, cu casa si rudenia lor si - fara a lua nimic cu ei decat pe sine - L-au urmat pe Hristos in marile si bogatele adancuri duhovnicesti. Timpul a dovedit ca Domnul a rasplatit imparateste ascultarea lor, pentru ca ei au ajuns stalpi ai Bisericii lui Dumnezeu pe pamant si mari sfinti in Imparatia cerurilor. Sa ne grabim dar a urma pilda lor de ascultare. Noaptea rastimpului nostru pe pamant se apropie de sfarsit, si toata truda noastra va fi in van, plasele noastre vor fi goale, inimile mohorate, sufletele si mintile pustii.

Domnul nostru cel bun sta langa corabia fiecaruia. El, Ziditorul si Atottiitorul, ne cere sa-L luam cu noi si sa pornim fara teama de la stramtorile si baltoacele pamantului spre marile adancuri ale vietii duhovnicesti, acolo unde El ne umple corabia cu tot belsugul pe care ni l-am putea dori. Sa-L urmam acum, cata vreme ne cheama, pentru ca se crapa de ziua si in lumina ei cea mare nu-L vom mai vedea cerand, ci judecand. Sa nu lepadam indemnul Lui de a intra in corabia noastra, in sufletul nostru, ci sa ascultam ca Petru, pentru ca spre binele nostru ne cere aceasta Domnul. Nu-i putin pentru cel Preacurat sa intre sub un acoperamant nevrednic. Este o jertfa aceasta, o jertfa pe care o face din dragoste pentru noi. Nu cere sa intre ca sa ia, ci ca sa dea. Ne cere doar sa-i primim jertfa si ajutorul. Sa ne grabim, fratilor, sa ascultam vocea Celui ce cere, mai inainte de a ne rasuna in auz glasul Judecatorului.

A Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos fie slava si lauda, impreuna cu Tatal si cu Duhul Sfant, Treimea cea deofiinta si nedespartita, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.

Sfantul Nicolae Velimirovici

Acoperamantul Maicii Domnului

*"Bucura-te, bucuria noastra, acopera-ne pe noi de tot raul cu
cinstitul tau Acoperamant!"*

Sarbatoarea Acoperamantul Maicii Domnului nu are teme scripturistice. Despre Sfantul Acoperamant s-a scris doar in apocrifele: Cuvantul Sfantului Ioan Teologul despre adormirea Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu (aprox. secolul al IV-lea), Urcarea la cer a Maicii Domnului (secolul al IV-lea) si Adormirea Stapanei noastre Nascatoare de Dumnezeu si in veci Fecioara Maria (secolul al VII-lea); aceasta din urma a fost scrisa de Ioan, Arhiepiscop al Tesalonicului.

Prima atestare documentara a sarbatorii inchinate Sfantului Acoperamant dateaza din secolul al V-lea. Poate ca nu s-ar fi luat in discutie aceasta sfanta relicva, daca imparatesa Pulheria, sotia lui Marcian (450-457), nu ar fi cerut Patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, in timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), sa ii trimita moastele Maicii Domnului pentru a le aseza in Biserica Panaghia (a Preasfintei) din Vlaherne, ctitoria sa. Atunci, Patriarhul Iuvenalie i-a raspuns ca in mormantul Maicii Domnului au fost gasite doar braul si acoperamantul sau, deoarece Maica Domnului a fost ridicata cu trupul la cer. Cele doua relicve, potrivit dorintei imparatesei, au fost aduse in capitala; braul a fost asezat la Chalcostrateia (poarta de bronz), iar acoperamantul la Biserica Panaghia din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit palladium, protectoarele capitalei, in

special in timpul invaziilor avarilor (626), persilor (677), arabilor (717), rusilor (860), dar si in alte imprejurari.

*Simbolul dreptatii, al infranarii si al dependentei omului de
Dumnezeu*

Acoperamantul era un articol vestimentar (Isaia 3, 17), care s-a pastrat cu strictete si in perioada talmudica. Astfel, femeile purtau un val sau un sal mai lung, ce le cadea pe umeri si pe spate. Ele il foloseau uneori si pentru a cara intr-insul alimente precum grau, porumb, orz s.a. (Rut 3, 15). Cel mai adesea, acoperamantul era facut din par de camila, din tesaturi de canepa sau in; pentru sarbatori se purta unul din materiale mai pretioase, precum lana sau porfira. Desi uneori acoperamantul Maicii Domnului a fost confundat cu braul ei, descoperit odata cu acoperamantul in mormantul din Ghetsimani si pastrat de asemenea in Constantinopol, in biserica Chalcostrateia, ele sunt in realitate doua relicve diferite. Fara indoiala, braul era un alt obiect vestimentar, intalnit la orientali, care a aparut din motive practice, pentru a incinge hainele lungi si largi, mai ales in cazul preotilor veterotestamentari. Braul era si practic, dar si estetic. Ulterior, Isaia i-a dat si o interpretare simbolica (Isaia 11, 5), vazand in brau simbolul dreptatii, al infranarii si al dependentei omului de Dumnezeu. Practica acoperirii capului a fost preluata de primii crestini, apoi de bizantini. Spre deosebire de acoperamintele pe care le purtau orientalele, acoperamantul Maicii Domnului apare in icoane, incepand cu secolul al V-lea, ca fiind impodobit cu trei stele, simbol al Pururea Fecioriei Maicii Domnului: inainte, in timpul si dupa Nasterea Mantuitorului nostru Iisus Hristos.

*Aratarea Maicii Domnului credinciosilor care se aflau in
Biserica Panaghia din Vlaherne se gaseste relatata in viata
Sfantului Andrei „cel nebun pentru Hristos” († 956) si in cea
a ucenicului sau Epifanie.*

Minunea cu acoperamantul Maicii Domnului s-a petrecut in timpul imparatului Leon cel Intelept (886-912). Se spune ca in ziua de 1 octombrie a anului 911, in timpul unei privegheri de toata

noaptea in Biserica Panaghia din Vlaherne, pe la ora 4 dimineata, Sfantul Andrei si ucenicul sau Epifanie au vazut-o pe Maica Domnului intrand in biserica, fiind insotita de Sfintii Ioan Botezatorul si Ioan Evanghelistul, precum si de alti sfinti. Ajunsa in mijlocul bisericii, ea a ingenuncheat si a inceput sa se roage atat de intens, incat lacrimile ii scaldau fata. Dupa ce s-a ridicat de la rugaciune, si-a scos acoperamantul pe care l-a ridicat deasupra capului ei, asa incat sa ii acopere pe toti cei prezenti in biserica. Desi a fost vorba despre o minune, Biserica Greaca nu a dat amploare acestei sarbatori. Cinstirea Sfantului Acoperamant s-a dezvoltat mai mult in Biserica Ortodoxa Rusa, inca din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins in aproape toate Bisericile Ortodoxe.

Icoana Protectoarei si Mijlocitoarei noastre in fata lui Dumnezeu

Slujba acestei sarbatori a fost alcatuita, in secolul al XII-lea, de Andrei Bogoliubov, print de Vladimir. Icoana praznicului reda momentul din Biserica Panaghia din Vlaherne: Maica Domnului este asezata pe un nor in mijlocul bisericii, avand in maini sfantul sau acoperamant. In planul de sus este reprezentat Hristos, in cel de jos sunt credinciosii, in dreapta si in stanga Maicii Domnului sunt cetele sfintilor, intre care Sfantul Ioan Botezatorul, Sfantul Ioan Evanghelistul, Profetul David, Sfintii Apostoli, precum si ierarhi si cuviosi, femeile mironosite etc. In amvon se afla un tanar cu aureola, care este imbracat in diacon si tine in mana stanga un sul pe care sta scris condacul Nasterii Domnului („Fecioara astazi...”), in timp ce cu dreapta pare sa dirijeze un cor. Erminia spune ca acest tanar ar fi Sfantul Roman Melodul (secolul al VI-lea), dar acest lucru este putin probabil. In stanga jos sunt Marcian si Pulheria, ctitorii Bisericii Panaghia din Vlaherne, iar in dreapta jos, Sfantul Andrei vorbeste cu Epifanie, probabil despre cele intamplate in zorii zilei. Gratie acestei revelatii, iconografiile au reprezentat-o pe Maica Domnului Oranta, adica rugandu-se si mijlocind ca o imparatasa inaintea Fiului Sau.

Cea mai cunoscuta biserica din Constantinopol, dintre cele inchinate Maicii Domnului, a fost Biserica Panaghia din Vlaherne, unde a stat Sfantul Acoperamant pana in 1087. Anna Comnena

relateaza, in lucrarea sa istorico-panegirica Alexiada, cum tatal sau Alexie I Comnenul (1080-1118) a luat cu sine sfantul acoperamant drept protector, iar inaintea luptei de la Dristra (Bulgaria) impotriva pecenegilor, popor semi-nomadic de origine turca din Asia Centrala, tinand intins in maini Sfantul Acoperamant, i-a fost rapit de un vant puternic. De atunci i s-a pierdut urma.

Bisericii Panaghia din Vlaherne i-au fost puse temelile de catre imparatii Marcian si Pulheria si a fost terminata de construit de catre Leon cel Mare (457-474), care a adaugat Hagiasma (un agheasmatar ridicat pe locul Izvorului Tamaduirii) si Lousma (Baia Sfanta, o scaldatoare pentru oamenii bolnavi). A rezistat pericolelor pe care le-au reprezentat tulburarile perioadei iconoclaste; datorita icoanei Maicii Domnului Vlachernitissa, facatoare de minuni, a rezistat si altor pericole, dar nu si incendiului din 1434.

In 1867, turcii au cedat breslei blanarilor greci locul pe care s-a construit o mica biserica, in care au inclus si Izvorul Tamaduirii. Aceasta biserica a fost preluata de Patriarhia Ecumenica, care a infrumusetat-o cu picturile lui Eirenarchos Covas (1964).

Primele biserici inchinate praznuirii Sfantului Acoperamant al Maicii Domnului s-au construit in Rusia, inca din secolul al XII-lea. Una dintre cele mai cunoscute, pentru arhitectura sa, este catedrala Acoperamantului — Pocrov — de la Nerl, construita in 1165 de printul Andrei Bogoliubov, devenit sfant. De altfel, in jurul anului 1164, la propunerea lui, sarbatoarea a fost trecuta in calendar. La Novgorod exista Manastirea Zverin cu hramul Sfantului Acoperamant (secolul al XII-lea), iar in Moscova, in timpul tarului Ivan cel Groaznic (1530-1584), a fost construita catedrala Sfantului Acoperamant pe locul Bisericii Sfintei Treimi, cunoscuta astazi drept Catedrala Sfantului Vasile cel Blajin. In Romania cel mai cunoscut asezamant este Schitul Pocrov (Manastirea Neamt).

Acatistele, paraclisele si rugaciunile adresate Maicii Domnului ocupa un loc central in viata Bisericii si a credinciosilor; dintre acestea face parte si Acatistul Acoperamantului Maicii Domnului.

Preasfințitul Calinic Botosaneanul

Îngâmfați cum suntem, noi îi cerem

minuni lui Dumnezeu

A cere minuni pentru a crede în Dumnezeu trădează un fel de suficiență ori îngâmfare din partea noastră; e ca și cum am cere unui potențial prieten un cadou foarte scump înainte de a primi vreo ofertă de prietenie din partea acestuia. Desigur, Domnului Dumnezeu I-ar fi ușor să facă minuni pentru a-i determina pe toți oamenii să creadă în El, dar nu dorește să ne tulbure libertatea în nici un fel. El așteaptă decizia noastră. Vom răspunde noi iubirii Lui sau nu? Ceea ce dorește El e ca noi să optăm pentru comuniunea cu El, nu pentru că El este Atotputernic, ci pentru că ne iubește.

Persoanele care-I cer să facă minuni Ii cer de fapt să le dovedească lor că este vrednic de a fi proslăvit de ei. E o atitudine care nu diferă deloc de cea a unui fiu care, adresându-se tatălui său, îi spune: „Dă-mi o pisică în dar pentru ziua mea de naștere, tată, și să știi c-o să te iubesc mult.” Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu toată smerenia, cu mintea și cu inima smerită, lăsându-L pe El apoi să Se ocupe de noi.

Pe de altă parte, există și posibilitatea ca, atunci când ni se întâmplă totuși o minune, îngâmfare, mândria noastră să ne împiedice de-a o observa. Odată, l-am întrebat pe un tânăr creștin din Egipt de ce apărea Sfânta Fecioară în vârful Domului Bisericii copte Sfânta Maria, din Cairo, arătându-se unor mulțimi uriașe de oameni - din care făceau parte și musulmani, evrei și numeroși atei. Tânărul mi-a răspuns că, în Orientul Mijlociu, creștinii trăiesc constant în așteptarea minunilor, astfel încât, atunci când le primesc, nu sunt deloc surprinși, ci le primesc cu bucurie mare. Continuându-și explicația, el a adăugat că occidentalii, în mândria lor specifică, sunt atât de sceptici și neîncredători, încât ignoră minunile pe care li le trimite Dumnezeu în fiecare zi. Dacă vom aștepta ziua în care-Și va dovedi Dumnezeu puterile Lui dumnezeiești față de noi, nu vom observa că El exact asta face de la bun început, dar, orbiți de suficiența și vanitatea noastră, noi nici măcar nu ne dăm seama că minunile Lui ne-au însoțit dintotdeauna pe cale.

Parintele Trifon

Sfantul Altar

Sfantul Altar este cea mai sfanta parte a unei biserici, dupa acesta urmand naosul, pronaosul si pridvorul. Precum in Vechiul Testament, evreii aveau in Templu acea parte numita "Sfanta Sfantelor", unde avea voie sa intre numai arhiereul, tot asa, creștinii au acum "Sfantul Altar", unde pot intra numai cei ce au binecuvantare. Astfel, daca in pronaos si naos stau credinciosii, in Sfantul Altar stau intotdeauna sfintitii slujitori (ierarhi, preoti, diaconi, paraclisieri).

In mijlocul Sfantului Altar se afla Sfanta Masa, pe care se savarseste Sfanta Liturghie, adica aducerea Jertfei celei nesangeroase a Mantuitorului Iisus Hristos. Pe langa Sfanta Masa, in Altar se mai afla si alte locuri de cinste, precum: Proscomidiarul, locul unde se pregatesc Cinstitele Daruri; Scaunul cel de sus, care inchipuie tronul lui Dumnezeu; si Diaconiconul.

Sfantul Altar, loc sfant si sfintitor

Pe cand dreptul Moise se afla in pustia de la Muntele Horeb, pascand oile socrului sau, preotul Ietro, el a vazut un rug arzand,

care insa nu se mistuia. Uimit de priveliste, Moise s-a apropiat de locul cu pricina, insa Domnul i-a zis: "Nu te apropia aici! Ci scoate-ti incaltamintea din picioarele tale, ca locul pe care calci este pamant sfant!" (Facere 3, 5). Tot astfel, loc sfant este tot locul unde salasluieste Dumnezeu, precum Sfantul Altar, unde se afla neincetat Trupul si Sangele Mantuitorului.

Intrarea in Sfantul Altar se face intotdeauna cu evlavie, cu credinta tare si cu frica de a nu gresi inaintea lui Dumnezeu. Dupa randuiala inchinarii in biserica si la icoane, sarutandu-se usa diaconasca, se intra in Sfantul Altar. Aici, preotul face trei metanii mari, inaintea Sfintei Mese, sarutand mai apoi Sfanta Evanghelie, Sfanta Cruce si Sfanta Masa, iar paraclisierul face doar trei metanii mari, primind binecuvantare de la preot.

Sfanta Masa, locul cel de taina

Sfanta Masa este asezata in mijlocul Sfantului Altar, aceasta fiind cadita adesea, de jur-imprejur cu tamaie si arome. Sfanta Masa nu poate lipsi din nici o biserica, ea fiind chip al mormantului celui de-viata-datator al lui Hristos. Sfanta Masa mai simbolizeaza si masa Cinei celei de Taina, precum si Tronul ceresc pe care s-a asezat Hristos, dupa invierea Sa. De forma cubica, sprijinita pe un singur picior, intotdeauna din piatra masiva si acoperita cu vestminte curate, pe aceasta masa se savarseste Sfanta Liturghie, adica aducerea Jertfei celei nesangeroase a Mantuitorului Iisus Hristos. La piciorul Sfintei Mese sau in lepedea de deasupra sunt ingropate intotdeauna particule din Sfinte Moaste, aceasta practica amintind de perioada persecutiilor, cand crestinii savarseau Sfanta Liturghia pe mormintele martirilor. De asemenea, trebuie sa intelegem din aceasta ca nu ne putem apropia de Dumnezeu fara jertfire de sine, vietuind intru necuratie, ci numai intru nevointe curate si viata sfanta.

Frumos si cu grija acoperita, Sfanta Masa poarta pe sine mai multe obiecte sfinte, dupa cum urmeaza: Sfantul Chivot, unde sunt pastrate Sfintele Taine (pentru impartasirea bolnavilor, peste an) si Sfantul si Marele Mir; Antimisul, o panza imprimata cu scena punerii in mormant a Mantuitorului, fara de care nu se poate sluji Sfanta Liturghie; Sfanta Evanghelie, care inchipuie Cuvantul lui

Dumnezeu; Sfanta Cruce; un sfestnic cu lumanari, o candela si un clopotel.

Sfantul Antimis, o "sfanta masa" mobila

Sfantul Antimis este unul dintre cele mai sfinte obiecte liturgice, fara acesta neputandu-se savarsi Sfanta Liturghie. In afara Sfintei Liturghii, Sfantul Antimis sta asezat pe Sfanta Masa, sub Sfanta Evanghelie, invelit intr-o panza curata.

Initial, in perioada persecutiilor, cand atacurile impotriva crestiniilor aveau loc adesea in vremea sfintelor slujbe, preotii obisnuiau sa infasoare Cinstitele Daruri intr-o panza curata, urmand a continua slujba in alt loc. Acea panza curata a ajuns sa ia chipul Sfantului Antimis.

Antimisul este o bucata de panza patrata, tesuta din in sau din matase, pe care se afla intiparita icoana punerii in mormant a Mantuitorului. Intr-un buzunar cusut in partea superioara se afla Sfinte Moaste. Pentru aceasta, cu Antimisul se poate face Sfanta Liturghie si in afara bisericii, precum vedem la marile hramuri.

Sfanta Evanghelie, Hristos in mijlocul nostru

Sfanta Evanghelie, inchipuind Cuvantul lui Dumnezeu, adica pe Iisus Hristos, este o carte sfanta ce sta asezata intotdeauna pe Sfanta Masa, peste Sfantul Antimis. Sfanta Evanghelie pentru noi, dreptmaritorii crestini, este prilej de intalnire cu Domnul Hristos, este Hristos in mijlocul nostru. Sfanta Evanghelie este considerata a fi o icoana cuvantatoare. Sfanta Evanghelie cuprinde scrierile celor patru Sfinti Evanghelisti - Matei, Marcu, Luca si Ioan - impartite in pericope evanghelice, adica in pasaje separate, randuite potrivit fiecarei zile si sarbatori de peste an.

In semn de cinstire, cartea sfanta este ferecata in metale pretioase, uneori avand coperta chiar incrustata cu pietre de pret. La slujba utreniei, Sfanta Evanghelie este scoasa in mijlocul bisericii, sub policandru, unde este cinstita si sarutata de toti credinciosii.

Sfanta Cruce, Sfantul Chivot, Sfanta Lumina

Sfanta Cruce, lucrata din lemn si pictata, uneori chiar in marime naturala, se afla asezata in spatele Sfintei Mese, lipita de

peretele de rasarit al acesteia. Asezarea aici a Sfintei Cruci intareste si mai mult imaginea Sfintei Mese ca mormant al Mantuitorului.

Alaturi de Sfanta Evanghelie, pe Sfanta Masa se afla intotdeauna una sau mai multe Sfinte Cruci, inchipuind pe Hristos rastignit. Din lemn, maiestros sculptata, sau din metal, cu grija mestesugita, Sfanta Cruce este arma crestinilor, nebiruita de rau, ci biruitoare a tuturor relelor, precum cantam la Taina Sfantului Maslu: "Doamne, arma asupra diavolilor, crucea Ta o ai dat noua." Alaturi de Sfanta Cruce, pe Sfanta Masa se afla si Sfantul Chivot. Acesta din urma, aproape intotdeauna in forma de bisericuta, din metal ornat, pastreaza in el cutiuta cu Sfintele Taine, uscate la Pasti, pentru impartasirea bolnavilor de peste an, in afara Sfintei Liturghii (la casele lor, ori la spital). Biserica Ortodoxa nu acorda acestor Taine o inchinare speciala, precum se face in Biserica Catolica (cultul ostiei), ci sunt asezate cu mare evlavie, pe Sfanta Masa, spre impartasirea credinciosilor. In cinstitul Chivot, alaturi de Sfintele Taine, se mai pastreaza si Sfantul si Marele Mir, folosit la Taina Mirungerii, la sfintirea bisericii si la alte asemenea mari Taine. De obicei, pe Sfanta Masa se afla si o candela, cu ulei, care arde neincetat, impreuna si un sfestnic cu mai multe brate, in care sunt puse lumanari din ceara naturala.

Proscomidiarul· Scaunul cel de sus· Diaconiconul·

Proscomidiarul este acel loc, special zidit, in partea de miază-noapte (nord) a Sfantului Altar, unde se savarseste slujba numita Proscomidie. In cadrul acestei slujbe se pregatesc Cinstitele Daruri, spre a putea fi prefacute, mai apoi, la Sfanta Liturghie, in Trupul si Sangele Mantuitorului. Acest loc, zidit adesea in forma de pestera (boltit), inchipuie pestera din Betleem, unde S-a nascut Hristos, precum si ieslea in care S-a culcat Prucul.

"Scaunul cel de sus", asezat in capatul estic al Sfantului Altar, numit si "Scaunul Arhieresc", este acel scaun, maiestros sculptat in lemn, pe care sta arhierul, in timpul citirii Apostolului, la Sfanta Liturghie. Acest loc inchipuie tronul Mantuitorului, vazut ca mare Arhieru.

Diaconiconul este o incapere speciala, zidita in partea de miază-zi (sud) a Sfantului Altar, pe care o aveau, in mod special,

vechile biserici, unde, alaturi de preoti, slujeau si cativa diaconi. In aceasta incapere se pastreaza Sfinte Vase, icoane, vestminte, etc.

Pictura din Sfantul Altar·

Sfantul Altarul, fiind locul cel mai de cinste dintr-o biserică, este totodata si locul de unde se incepe pictarea fiecarei biserici. Toate subiectele care impodobesc bolta si peretii Sfantului Altar se refera la jertfa liturgica, formand astfel un ansamblu de o mare unitate teologica. Iconografia altarelor infatiseaza, de obicei, trei registre diferite. Astfel, in cel superior se afla infatisata Maica Domnului cu Pruncul, in cel median se afla scene biblice, precum Impartasirea Apostolilor, Cina din Emaos, etc, iar in cel inferior se afla chipuri de sfinti ierarhi.

Initial, in registrul superior era infatisat Hristos. Mai apoi insa, in locul central de pe bolta Altarului, deasupra Sfintei Mese, s-a zugravit chipul Maicii Domnului, precum se vede pana astazi. Acest lucru se explica si prin faptul ca Sfanta Fecioara a stat, dupa traditie, in Sfanta Sfintelor din Templu, din pruncie, pana la varsta de 12 ani. Pe peretele de rasarit al absidei principale a Altarului, in registrul median, precum spuneam, sunt infatisate scene biblice, precum: Cortul Marturiei, Liturghia ingereasca, Impartasania Sfintilor Apostoli, Cina din Emaos, Mielul.

De o parte si de alta a Altarului, in registrul inferior, sunt infatisati sfintii ierarhi, invesmantati in sacos, cu capetele descoperite, zugraviti de cele mai multe ori in profil, privind spre mijlocul absidei, in spatele Sfintei Mese, unde apare Mantuitorul Iisus Hristos (sub chip de prunc sau de miel de jertfa, asezat pe Sfantul Disc si strajuit de ingeri).

Teodor Danalache

Drumul către Raiul din noi

„În timp ce se afla în fața copiilor din clasa a V-a, în prima zi de școală, doamna profesoară Thompson le-a spus un mare neadevăr, și anume că îi iubește pe toți la fel. Totuși, acest lucru nu era posibil deoarece în prima bancă stătea Teddy Stallard. Doamna Thompson îl urmărise încă din anul precedent și observase că acesta nu se juca cu ceilalți copii, hainele sale erau neîngrijite și era murdar mai tot timpul. În plus, și băiețelul era adesea nesuferit. Se ajunsese până acolo încât profesoarei îi făcea plăcere să îi sublinieze greșelile cu roșu și să îi dea nota 4.

Către sfârșitul primului trimestru, doamna Thompson trebuia să revizuiască toate caracterizările elevilor, iar pe a lui Teddy o lăsase intenționat la urmă. Când a deschis dosarul acestuia, a rămas surprinsă să vadă că profesoara din clasa I scrisese: „Teddy este un copil isteț, își face temele cu grijă, este manierat și e o plăcere să fii în prejma lui.” Profesoara din clasa a II-a scrisese: „Teddy este un elev excelent, apreciat de colegii săi, dar este tulburat de faptul că mama lui suferă de o boală incurabilă, iar viața de acasă trebuie să fie foarte grea.” Profesoara din clasa a III-a scrisese: „Moartea mamei l-a afectat foarte mult. Se străduiește din răzputeri de unul singur pentru că tatălui său nu-i pasă mai deloc, iar climatul de acasă îl va afecta curând dacă nu se schimbă ceva.” Profesoara dintr-a IV-a scrisese: „Teddy este retras și nu îl mai interesează școala. Are puțini prieteni și uneori adoarme în timpul orei.”

De acum, doamna Thompson înțelesese problema și i-a fost rușine de felul în care îl tratase. S-a simțit și mai prost când elevii i-au adus cadouri de Crăciun, legate cu panglici frumoase și împachetate în hârtie strălucitoare; mai puțin Teddy - al lui era împachetat cu hârtie obișnuită. Câțiva elevi au început să râdă când profesoara a scos din cutie o brățară căreia îi lipseau câteva pietre și o sticlucă de parfum pe jumătate goală. Binențeles că i-a certat și a apreciat că brățara era drăguță, iar parfumul mirosea frumos. După ce ora s-a terminat, Teddy s-a apropiat sfios de ea. Cu ochii înotând în lacrimi, i-a mărturisit cu glas tremurând: „Doamnă Thompson, astăzi miroșiți exact ca mama...” După ce copiii au plecat, a plâns aproape o oră. Din acea zi, a încetat doar să le predea elevilor, a început să îi învețe și lucruri despre viață.

Profesoara i-a acordat o atenție deosebită lui Teddy. Pe măsură ce îl încuraja, mintea lui se deschidea tot mai mult. Până la sfârșitul anului, ajunsese din nou cel mai isteț din clasă și, în ciuda promisiunii că îi va iubi pe toți la fel, acesta a devenit preferatul ei.

După un an, a primit o scrisoare de la el în care îi spunea că e cea mai bună profesoară pe care o avusese vreodată. După doi ani a mai primit una în care îi scria că intrase la un liceu prestigios, iar după alți 4 ani încă o scrisoare în care o anunța că terminase liceul al treilea în clasă;

o asigura că rămăsese cea mai bună profesoară pe care o avusese. Șase ani mai târziu sosea o nouă scrisoare din care afla că Teddy va finaliza în curând și facultatea cu rezultate excelente. Încă o dată îi sublinia statutul de cea mai bună profesoară. Peste un timp, sosi o nouă scrisoare, cu același mesaj, dar numele expeditorului era schimbat: Dr. Theodore Stallard. În plus, o anunța că se va căsători. Îi spunea că tatăl lui murise cu ceva ani în urmă și o întreba dacă ar vrea să participe la nuntă și să stea în locul rezervat pentru mama mirelui. Binențeles că a acceptat. A purtat brățara căreia îi lipseau câteva pietre și a folosit același parfum pe care îl primise odinioară de la Teddy. S-au îmbrățișat, iar Teddy i-a șoptit la ureche: „Îți mulțumesc pentru că ai crezut în mine! Îți mulțumesc pentru că m-ai făcut să mă simt important și mi-ai arătat că pot însemna ceva!” Doamna Thompson i-a șoptit cu lacrimi în ochi: „Teddy, ai înțeles greșit. Tu ești adevăratul profesor, cel care m-a învățat că am puterea de a schimba oamenii. Nu am știut cum să predau elevilor până să te întâlnesc pe tine...”

Iar pilda se încheie cu o morală pe măsură: nu vei ști niciodată cum ai putea influența destinele celor din jur prin acțiunile tale. Ține cont de acest lucru și încearcă să schimbi în bine viața celorlalți. Și nu uita: nimeni nu are dreptul să privească pe cineva de sus, decât în momentul în care se apleacă zâmbind și îi întinde mâna pentru a-l ajuta să se ridice...

Fragment din volumul „Fa Rai din ce ai”, Dan Orga Dumitriu

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY